

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos. 4 rs.
Per 6 id. 7 id.
Per un any. 12 id.

ADMINISTRACIÓ,

Llibreria d' E. Puig, Plassa Nova núm. 5.

Surtirà un cop cada setmana. Las subscripcions comensaran los dias 1 y 15 de cada mes, y no sen servirà cap á fora que no s' hagi rebut lo seu import ab llibransas ó sellos de correu. La correspondencia al *Director de L' ASE*, Hospital, núm. 96.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos. 6 rs.
Per 6 id. 11 id.
Per un any. 20 id.

ADMINISTRACIÓ,

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova núm. 5.

Tots los subscriptors tenen dret á ferse insertar un anunci que no passi de sis rallas cada tres mesos.

Se insertarán també las composicions que remetin los subscriptors, subjectanse al exámen de la Redacció.

L' ASE.

EN BARCELONA,

2 quartos lo número.

FORA DE BARCELONA,

4 quartos lo número.

PERIÓDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

ADVERTENCIA.

Los que 'ns afavorescan remetentnos composicions, y molt especialment los que tractin de criticar alguna cosa, fassan lo favor de ferho ab son propi nom, indicantnos lo pseudónim ab que volen que 's dongan á llum.

Totas las composicions que se 'ns remetin, quedarán en poder de la Redacció en cara que no s' inserten.

BARREIJA.

Ni la seva ni la meva ¿ne vol catorse rals?

—Prengui, pero no ho digui á ningú que 'm portarian á la casa fosca.

Ja tenim entrada pels toros y no habem fet, gran cosa porque catorse ó quinze mil ánimas ho havian fet primer que nosaltres. ¡Després dirán que no hi ha ánimas!

De las varias acepcions en que 's pren aquesta paraula, creyem que la mes impropia es lo nom que 's dona de tals als espectadors de una corrida de toros, y sino diguintme los que van anar á la del diumenge passat si 's necessita no tenir ánima per veurer certas cosas ab tranquil·tat.

Respecte dels toros succeheix lo mateix que respecte de moltes altres cosas. Tothom los critica; per tothom es una barbaritat; pero ve 'l dia de la corrida y l'

Empresa 's veu obligada á donar mes entradas de las que hi caben, ab alegria de la seva butxaca y molt sentiment dels que creyent tenir asiento segur, donan gracias á Déu d' haber trovat lloch ahont poguer posar los peus. Nosaltres ni alabem ni critiquem tal diversió, porque aixó de *picar ab ferro fret* dona poch gust; pero si qu' estranyem moltissim haber vist molts estrangers á la funció, lo que per altre part nos serveix de consol porque 'ns prova que *l' Africa 's comensa molt antes d' arribar als Piri-neus*.

Lo mes bónich de la funció es lo cop de vista que presenta la *plassa* un dia de plé com lo diumenje passat. Alló sembla una inmensa corona de semprevivas ahont cada floreta es un cap.

La corrida vá anar tau tau. Hi va haber algunas sorts boniquetas, especialment una *estocada rebent* den *Frasque-lo*, los salts de la carrotxa del *Catalanci-co* y la estocada y caiguda den *Bocane-gra*, pús en las dos demostrá *maestria* y serenitat. Varem sentir veure 'l privat de continuar.

Las banderillas bastans regulars; las picas, algunas de bonas, pero no tant com la de l' aiguera de casa que 's de pedra marbre.

Los toros, esceptuantne un ó dos, estaban tant faltats de forsa com lo vi de vuit, y 'l públich no semblaba sino que cada toro que s' emportaban las mulas li arrencaba un trós de sentit comú. A no ser aixis no haguera mogut tanta gat-

zara al tocar á matar l' últim toro.

Lo *Teatro-Zarzuela* segueix divertint á sa concurrencia ab «*Marina*,» «*Los diamantes de la corona*,» «*Un casament en Picaña*,» «*Una vieja*,» «*El postillon de la Rioja*» y altres boniquetas produccions, en las quals lo inimitable Allú dona probas de lo bé que se sap fer carrech del seu paper, y 'l simpatic Prats, especialment en la primera, té ocasió de lluir las sevas no escassas facultats artísticas.

Lo Toni de «*Un casament en Picaña*» que diu molt bé certas escenas, desplega ab altres poca expressió, especialment ab la que té ab «*Cualo*.»

Lo dimars passat se despedí en lo Teatro Principal la companyia d' *opera italiana*. May millor ocasió que aquell dia per demostrar als artistas que la compo-nian y especialment á las germanas Marchisio, las moltes simpatías de que han sigut objecte durant sa curta permanencia en eixa ciutat. Aixis se va fer; pus al final de cada acte una pluija de flors y de coronas vá anar á pará als peus de las dos *artistas-rossinyols*, y blanchs colomets ab cintas de tots colors surtiant dels palcos ab direcció al escenari, com si hagues-sen sabut que eran portadoras de una afectuosa despedida.

Al acabar lo duo de «*Matilde de Scha-bran*» fou entregat á ditas germanas un preciós album, contenent las firmas d' alguns de sos admiradors, precedidas de una dedicatoria, que fou llegida, y que no obstant la opinió del «*Diari de Barce-*

lona» considerem poch digne del objecte á que 's destiná.

Ara tindrem los *Bufos*, y per consegüent ocasió de dirne alguna coseta.

Las empresas dels Campos, Varietats, Tivoli, etc., etc., fan lo posible per divertir al públich ab pochs quartos y creyem que ho logran.

Lo Senyor Corrons, Rambla del mitg, número 42, te una part de l' *esposició de París* á la seva casa y per un ralet cada uns quants dias, ahorra las molestias y gastos de 'l viatge als que sens mourers de Barcelona volen poguer explicar alguna coseta de las que 's veuen en lo *gran centro de la civilisació*, com ne diuen de París los francesos *sense pretensions*.

Per lo demés, res hi ha de nou. Los pares y marits afluixin la *mosca* que s'acosta Corpus y en aquet temps las exigencias de las fillas y mullers es mol natural.

Estigan bons.

E.

Un teatro d' aficionados.

Mal assumpto es lo que 'ns serveix de títol per omplir un parell de columnas d' un periódich; y no obstant dignes de ferne menció son los *assumptos* que passen dins de la major part dels *teatrets* com lo que anem á descriur.

Provehits de la corresponent targeta, que cuasi sempre conté lo programa de la funció y 'l característich *Habrá bandeja*, caminem per un carrer que sols sembla de Barcelona en que 'ls fanals fan una cara com si se 'ls degués alguna cosa y no se 'ls pagués.

Una escaleta, que per lo baixa y estreta pareix conspirar contra 'ls sombreros de copa y mirinyachs, dona pas á un corredor *profusament* il·luminat per una candela de seu, y al cap de vall, baixant dos graons y ajupint lo cap, s' entra á una especie de rebotiga ab quatre ó sinch banchs, y alló es lo que han batejyat *Teatro de.....* qualsevol nom.

Lo teló de boca, ahont representan un gran paper los colors de la bandera nacional, sembla mes un mocador de nou pams d' aquells antichs que tal teló, y 's pot dir ab tota la boca que casi *sembla* pintat.

Entrem á las taulas, que com som de casa, se 'ns permet eixa franquesa encara que no sigui sino per poguer tirar quatre requiebros á la dama.

Lo galan, ab una patilla posada y l' altre á la mà, crida com un desesperat porque s' han descuidat la farina y 'l Barba haurá de sortir ab la idem blanca y 'ls cabells negres; mentres l' home de la dama que 's un xicot de molta paciència y que no deix lo tapabocas ni per dormir

tenia ab la seva muller lo següent diàlogo, mentres aquesta 's pentinaba,

—Mira, Carmeta, si 't hi *enfensas* tant com l' altre nit, no voldré que fassis mes la «Flor de un dia» porque ella ja es prou forta de si y tu encara 't hi adobas que 's un contento.

—¿Que cosa es lo ser ignorant!... ¿No coneixes que l' acció, de la manera que la presenta Camprodon.....

—¿Que té que veure Camprodon ab aquell xicot magre que fá de Diegu?... l' afigures que jo dormo á la palla?.....

En això arriba 'l galan que ja porta las dos patillas y dirigintse al que acababa de enrahonar li diu:

—Joan, me fereu lo favor de aguantarme aquesta roba mentres farem la comedia?

—Home, penjeula per aquí.

—Com tot es tant brut y la capa es nova...

—Bueno, deixeu-la y comenseu; sino això en lloch de ser la fló d' un dia será la fló de tot l' any.

Entretant lo galantjove, que está molt poch satisfet de fer un paper tant insignificant, se posa sereta al bigoti y la segona dama plena d' enveja per haber sigut postposada á la seva companyona, s' aconsola ab los elogis que li dirijeissen las segonas parts de la companyia.

—Ja tot está llest. Tireu teló.

—No encara, diu la dama. Aneu á buscar la dona del herbolari que es la encarregada de tirá la corona, pus com lo Diegu me l' haurá de posar, vull veure si 'm va bé ab aquest pentinat.

Dit y fet. Una dona grossa entra á las taulas ab una cosa embolicada que sembla un tortell; pero que 's una corona, y passant de las mans de l' herbolaria á las den Diego, fá aqueix un *pas dramà-mich* y me la clava fins á las orelles de la dama deixantla feta un ramillet.

Aixó passa dins d' un quartet que per ser sol serveix de tot, y 'l Barba que á falta de farina aprofitá tota la cendra de un cigarro de tres quartos, que per una gran casualitat l' habia fet blanca, se passejaba per lo escenari recitan lo paper ab veu baixa y ab la vista fixa á terra com si busques puntas de puro.

Despropósits com se veuen en tals llochs, no tenen punt de comparació. Assi hi ha un *baró* que per mes que 's renti las mans ab sosa, no deixen de dirá crits que tot lo dia han estat tirant lo nyinyol; allá la noya pura, la noya casta que durant la comedia deixa convensuts als espectadors de la sua virginitat, dona mamá á una criatura, que potser es la que fá set....

pero 'ns entretenim molt y veig que 'l escenari está desocupat y l' apuntadó treu lo cap per la barraqueta com un caragol després de un ruixadet.

Surtim al pati, y si tenim paciència, veurem aque-

lla comedia que segons l' home de la dama es tant forta de si.

Unas divuit ó vint personas omplan l' ambit del teatro; ocupan assientos de preferencia la mastressa de la casa, la germaneta del galan y l' herbolaria que guarda ab gran cuidado lo consabut *tortell*.

—¿Chist..... chist!

S' aixeca 'l teló, y sens donar lloch á contemplar la magnificencia desplegada, en aquella especie d' armari com unas *taulas*, per los fills d' Apeles... del plá de la Boqueria, se comensa la funció.

—Bello *peis* debe ser

el de América, Papá

—Te *agustaria* ir allá

—Tendria *muy* de placer.

¿Que es bonich! ¿que bé que ho fan! se comensa á sentir per tots costats, y com que «Flor de un dia» ha tingut la desgracia de caure en gracia á tots los aficionados á *desfer comedias* y es tan sentida y tan sabuda; tots los espectadors van dient en veu baixa la relació dels personatges que están en escena, fins que nosaltres amohinats per tan *sum sum*, y jutjant lo que podrà ser lo desempnyo per lo que habem vist fins ara, surtim del teatro deixant á l' herbolaria ab disposició de coronar á la dama al primer sospir que dongui, y la demés concurrencia ab las mans obertas per aplaudir á la primera escena forta. ¿Poch saben ells que mes fort que totas las escenas de «Flor de un dia» era l' embolich en que 'm veyá antes de comensar eixas quatre rallas!

ENRICH.

RECORTS.

Al peu de una fonteta
que clara raja,
ó aixeca una caseta,
com la neu blanca:
verts sálzers ombra
tranquila ab son ramatje
frescor li donan.

En la finestra nian
las orenetas,
per las parets s'enfilan
brids de verde eura,
prop ne pasturan
dos corderets que alegres
per l'herba jugan.

Com ells en ma infantesa
ditzós corria
enjogassat per l'herba
que 'l prat ne cria,
com ells passava
sens dol la mia vida
per la montanya.

Cercantne violetas
que 'l prat floria
veya lliscar sens pena
la vida mia,
¿ignocents horas,
com vostres plers puríssims
mon cor anyora!

Del cim dels oms salvatjes

los nius follaba
que entre mitj del ramatje
lo tort posaba,
¡ay vida hermosa,
com tas sencillas galas
mon cor anyora!

Avuy que jo aquí torno,
fonteta clara,
ma rossa cabellera
la veus ja blanca,
arrugas fondas
en mon front tu contemplas
que 'l dol ne solca.

Del arbre que t'envia.
l'ombreta pura
una branca mos passos
vuy assegura,
niar ja podeu
los aucells per las matas
sens que 'ls nius folle.

Adeu, de ma infantesa
llochs preciosos,
adeu, las violetas,
que á veurer torno,
¡ignocents horas,
com vostres plers puríssims
mon cor anyora!

Adeu, pura fonteta
que clara rajas,
adeu, tu la caseta
com la neu blanca,
¡que n' es de hermosa
la caseta que 'ls sàizers
ombra li donan!

JOANET.

FOLLETÍ.

DELFINA.

Llegenda històrica tradicional per lo Joanet.

PRÓLECH.

L' any 714 tocaba á son termini: després de una renyida batalla en l' Urgell, de la qual se 'n emportaren la gloria los catalans d' aquells entorns, en honor de las armas cristianas; fou augmentat lo número dels alarbs que cercaran á la vila d' Agramunt, reduhida població de lo avuy nomenada provincia de Lleyda. Faltats los sitiadors de viurers, resolgueren pendrer un determini que tal volta pogués, ab un escarment, allunyar als sitiadors, y fou que una nit fosca del mes de Novembre feren sortir per lo portal dit del castell y camí d' Artesa qui va á la montanya, tots los que en la vila poguessen fer nosa á llur intent: surten donchs los nens, vells, donas y malalts al punt de las onze de la nit, mentres que 'ls valents sitiats corren los forrellats del portal del Sió, obran sas portas y semblant aquell grapat de braus lo huracá que 's desenfrena per lo vall, passen la ribera sorprenen lo campament enemich y sembran per hont passen lo terror, lo espant, la mort: desperts los sarrahins, comandats per lo rey de Tremecen prenen llurs armas y com eran molts solds doná per resultat l' augment dels morts dels mateixos, pus ab la obscuritat que regnava y sent poch los cristians, commensaren los alarbs á ferir á dreia y esquerra, sense mirar á qui, de manera que haurian los catalans sens dubte arribat á apoderarse de tot lo campament, si no hagués prés part en l' acció lo numerós exercit que, permaneixent en camp separat, havia vingut aquell mateix dia de refors, lo qual ignorayan los cristians.

Mes aixó no privá de que ab tan desesperada sor-

Lo passeig de Gracia.

Lo frét ja 's fora: ha marxat despedintse á la francesa,—sens duple perquè tot lo francés está de moda, fins lo fumar ab pipa,—es dir, qu' ha marxat sens darnos lo á *Deu siau*.

En cambi tenim la calor dins de Barcelona, sens havents dat tampoch lo *Deu vos quart*.

Aixó no 'ns proba sino que las estacions no tenen modos ni criansa, lo que no 'us ha d' estranyar havent vist tans y tans homes, que tampoch ne tenen.

No 's creguen que sigui partidari de la calor com no ho soch del frét.

Perque jo, *caballeros y caballeras*,—com diria un célebre compatrici nostre,—entre l' frét y la calor estich com entre dos noyas lletjas; pero molt lletjas.

La comparació no 's prou exacta, pús que 'l frét es masculí y la calor femení; com si diguessim, lo frét es mascle y la calor femella.

Sempre hi estat per las famellas. Així es que sempre hi preferit una noya, sobre tot si es guapa, á tots los homes del món; portant la mèva mania fins al punt de preferir una onsa á un duro, y una peseta á un quarto... encara que sigui de gallina.

Per lo tant, mal per mal, m' estimo més la calor que 'l frét.

Contra 'l frét no hi há altre remey que anar calent, y jo no hi anat may, sobre tot calent de butxaca.

Lo remey contra la calor es pendrer la fresca.

Aixó ja 's una altra cosa, pús que 'l pendrer, al contrari del donar, agrada á tothom: per aquesta rahó al estiu la gent está mes alegre, perque pót pendrer... la fresca.

La fresca á Barcelona no 's pót pendrer sino al passeig de Gracia: sèn pót pendrer una poqueta, no gayre, á la Rambla.

tida, tingués lo rey de Tremecen mes de cinquents homes fora de combat entre morts y ferits. Los catalans volgueren retirar, voltats com estavan dels de la mitja lluna, los quals refets llavors emprengheren, aprofitant son número, contra 'ls cristians que defensaren pam per pam llur terreno venentne cara la vida de cinquanta dels seus que quedaren en lo camp. Una hora poch mes ó menys ne duraria aquella acció, mes no prou temps pera que la part indefensa pogués estar fora de perill. Caminava eixa ab lo mayor silenci que 'ls permetia llur estat, mes no tal volta haurian encare arribat al lloch hont veyem la roca ennomenada Delfina cuand conegueren llur marxa los alarbs, que llibres del primer espant, corren cap á ells com llops famolenchs portals ab alas de la venjansa. No es facil pintar lo que llavors passá; los plors, los crits, los ays, eran per tot, los vells trepitjats, los malalts abandonats, los nens plorant, esgarripantse llur cara las donas, los carreters no poguer fer mouer los caballs, las donzellas corrent per aquells camps á fi de escapar de la deshonra; tot aixó juntat ab los crits de guerra, lo soroll de las armas, los laments dels agonisants, las roncass veus de venjansa dels sarrahins, y 'ls crits de compassió dels infelissos cristians, ne feya un quadro lo mes horrorós al mateix temps que 'l mes llastimós que vos podeu imaginar. Pochs ne quedaren; ó per millor dir, poch n' escaparen per anar á contar tan trista nova als d' Artesa de Segre que estava encare en poder dels cristians; deixant lo camp com poden pensar plé de cadàvers y sembrat de despulles de tota classé.

Aixis que Diana comensava lo dia següent á escampar los hermosos raigs de sa cara per l' horitzont, los fills del Profeta volgueren reconeixer lo camp y 'ls efectes de una acció tan horrorosa y tan encarnissada. Molts foren los morts, infinitas las despulles militars, sens número las alhajas, joyas y quantas riquesas escampadas per tot arreu, poguesen satisfer la sed d' or dels sarrahins. L' abundan-

Lo pendrer la fresca, per exemple, al passeig de S. Joan, á muralla de mar, etc., no es de moda; per aixó son molts poch los que li prenen.

Podém dir que si cada cosa te son temps lo passeig de Gracia te l' estiu.

Y lo passeig de Gracia paga el favor que li dispensa el públich barceloní dantli en cambi, molta fresca y molts puestos ahont divertir-se.

Anguany no vol ser menos que 'ls altres anys. Lo que vol dir que no hi faltan com tots los estius diversions pera tota classe de gustos.

Fins los ignocents (descendens per linea recta dels qu' es vá descuidar de matar lo rey Herodes) hi trobarán administració de *loterías* y barraca de billets de Barcelona, per si 's volen assentar á las rifas; més si m' han de creure á mí que deixen de assentarse á las rifas y que s' assenten al pedrisso del passeig qu' es molt més económic.

Las *esgarrapa-plats*, per altre nóm criadas, tenen com tot l' any los balls de can Gibert, que crech se coneixen ab lo poétich nóm de balls d' *escurxadó*.

Los aficionados á las societats (no tinguin pòr que no 'ls vull parlar de las de crédito) tenen en lo Prado á la societat Erato, que no alabaré, perque com vostés saben no necessita alabansas, y á la lluhida societat Minerva.

Los aficionados á la *zarzuela*, tenen lo teatro del mateix nom, que segons lo poch qu' hem pogut veurer, creyém farà passá molt bonas vetllias al concurrents á dit teatro, sobre tot si 'ls dona alguna coseta nova, ó cuant menos poch sentida, pús que la companyia es bona y 'ls preus de entrada y localitats molt arregladets.

En lo Tivoli á més dels balls (segona edició corregida y aumentada dels de can Gibert) hi tenim una companyia de *zarzuela catalana* que si no 'ns equivoquém dará honra y profit al empresari.

Los amichs dels balls, que sou bastants, trobarán aquest any en lo *Euterpe* tot lo que poguén dessit-

cia de tresors no priva al rey de Tremecen que fixás sos ulls en un objecte verament extraordinari que devant mateix d' aquella roca se presentá á sa vista. Era un carro molt bonich, abandonat, detingut allí per habérseli trencat l' eix ó sia lo fusell. Mes no fou aixó lo que 'l meravellá; fou que dins hi anava una dona que ab tot y tenir llur cor atravesat per nna sageta conservava encare sa frescor y sa hermosura, tenintne en lo pit dret xuclante encare son mugró, una tendra nina, rossa com lo mateix sol, capassa d' encisar á cuants la miravan; semblava que llavors se despertava de un llarch somnit. Commogut lo rey devant d' aquell interessant quadro, s' acosta mes al carro ab respecte religiós y ab llurs propias mans, despren la encantadora criatura del inanimat cos: s' assenta en aquella roca y la posa sobre llurs genolls, no contentantse de mirarla. Un sepuleral silenci ne te sorpresos á tots los presents, fins que 'l rey havent vist en los richs bolquers de la nena brodadas la xifra y las armas del Senyor d' Acrimons ne veje en ella un del mes interessants brots de la casa Senyorial:

» Cavallers, diu als seus, cedeixo á vosaltres tot lo rich botí dels cristians y la part que puga pertocar-me d' ell, reservantme únicament de tot ell y en premi de las fatigas que 'm costa la conquesta d' aqueixa plassa, lo preciós do que 'l Profeta ha posat entre mas mans, en conservació del qual reconech la ma de la providencia: aixis, quedeuvos tots los tresors dels Acrimontins, menys eixa preciosa nena á qui desd' are adopto com á filla y la destino per esser la mia única y universal hereva.» Y la entrega á hù dels de sa major confiança, encarregantli que baix sa mes estreta responsabilitat li busque una bona dida y se l' emporte á Balaguer, hont devia esperar llurs órdes, cuydant sobre tot de la conservació de la nena.

(Continuará.)

jar: una empresa que te ganas de complaurels, un local lo mes apropiat y las noyas més guapas de Barcelona. Tres coses son aquestes, y principalment l'última, que no deixarán de tenir en compte los aficionats als balls. Dels concerts d'Euterpe no'n dirém sino que s'ha dat lo primer y que com sempre no hi van fallá molts y merescuts aplausos.

Los Camps Elíseos, lo millor del sitis de recreo del passeig de Gracia, ab la societat Circo Dramático-Espronceda, ab las bonicas y variadas funcions que fins avuy ha dat en los dias festius, y sobre tot, ab los concerts inaugurats aquesta setmana baix la direcció del Senyor Casamitjana, se mantindrán á l'altura dels altres anys.

Ja vehuen pús, que no 'ls hi enganyat quant los he dit que aquest any tenian en lo passeig de Gracia ahont pendrer la fresca divertintse.

Y ara anyadeixó qu'es divertiran per pochs quartets. Aqueixa, dirán vostés, es la gran qüestió: moltes diversions per pochs quartos.

Qu'es diverteixin molt y que no 's descuidin de comprar L' Ase, es lo que 'ls encarrega 'l seu servidor

RICARDET.

Un poëta sense musa.

Tot fentne son camí per Deu marcat en aquet trist desterro, sech y groch tot portantne las mans á las butxacas un home passejant va cavil·lós.

De tant en tant obrint sa grossa boca trau badalls mitj de fam y mitj de son, per totes bandes cerca la perduda y de la bora seu s'alluny tothom.

Si va per las ciutats la gen se 'n burlan, —apadragueulo, — cridan los xicots, —tanqueu portas, — que vé—tothom li crida —tanqueu portas, tothom, que passa un boitj.—

Tan sols anan pels camps es cuan ne troba per sas greus penas y fatichs conhort, allá s'asseu y sembla que 's revifa embadalit mirant á son entorn.

«¡Qu'es dols — diu — respirar aquesta flayre, y las suaus olors d'aquestes flors y contemplar á Deu y á sas obras, lluny del bullici y esbalot del mon!»

«¡Que 'm plau veurer la lloca ab sa pollada gratant ab sos unglets tots los racons, y en l'afany ab que 'l gra á sos fillets dona veurehi pintat lo maternal amor!»

«¡Que 'm plau veure un ramat de ovelles blanques enfiladas á dalt d'un enderroch, y 'l pastor que las guarda deslliurantlas de las grapas d'algun famolench llop!»

«¡Que 'm plau beure de l'aigua cristallina que brolla entre l'arbreda aquella font, y contemplar després como rodolantne, va afagirne sas gotas á un riu gros!»

«¡Ay, que 'm plau contemplar l'espés fullatje que no deixa passar los raigs del sol, y dormir arropit sota l'alzina que guarda de tants seggles los recorts!»

«¡Que 'm plauhen los bells cants de l'aucellada amagadeta en son palau frondós, y 'l burgit de l'abella que s'afanya, per xuclarne la mel de flor en flor!»

«¡Que 'm plau veurer l'espiga cuant ja bessa esperantne la faus del segador, y la remor de forta torrentada, y los xisclets del vent quant brama fort!»

«¡Sentirne de campanas llunyadanas, tres voltas cada jorn los dolços lochs y veurer com s'encen y com s'afanya al mati y cap al tart la llum del sol!»

«En fi m'agrada quant entrant lo vespre se bratan los remors en dols repós uquant arriba la nit ab l'estelada

y ab son negre mantell ho tapa tot.....»

«Mes que 'n trech de sentir, si lo que sento no puch arrabassarho de mon cor?

¡Si al menys no estés ma lira destrampada!

¡Si al menys traure 'n pogués algun acord!

¡Y no tenint qui per cantar m'inspire may podré de poeta adquirir nom:

Per l'hom que no te musa y vol cantar, llansar l'arpa y callar es lo millor.»

TUNNIS-BURRIS.

BRAMS.

Venia un noyet de buscar llenya y n'havia fét tanta provisió, que 'l burro que la portava, de carregat, no podia arribar á dar un pás, tant, que veient el noyet que si no l'hi allaujerava la carga no surtirian del camí, trayentni un feix, possantse al cap y assentantse damunt del burro, vá dir tot satisfet:

—A veurer si ara que te 'n porto un feix caminarás mes depressa.

**

DESAHOGO.

A devant del Liceo un sol hi péga calentant los clatells que 's un consol, y jo sens reparar que 'l suó 'm néga faig lo mussol.

Espero, y com qui espera desespera y jo faig lo que canta aquet refran, per força haig d'exclamar ab veu ploranera; ¡com tarda tant!

La vista fixa á un punt y fent puntetas busco l'objecte que fá falta al cor; ja la miro baixar de Canaletas ¡estich de sort!

Gracias á Déu que 't veig, ¡y que 's bonica! tu ets de mas fatigas lo descans, ab tu aniniria avuy que 'l sol tan pica.... mes lluny de Sans.

Esperat ¡ah! ¿ten vas? no 't causo pena? mira que 'l ull de poll me fá molt mal

—Senyó, no corri, no, que ja va plena Adeu..... Central.

ENRICH.

**

CANTARS.

Jo 't daré tota ma gloria, jo 't daré tot lo meu cor.... dónamen tu una miqueta una miqueta d'amor.

En las montanyas congestas y congestas en la vall; al mitg de tantas congestas l'il·lusió se m'ha gelat.

Ahí ton amor mostrantme me vas dá un pomel de rosas; avuy quant las he miradas las he trobat totes grogas.

Las he trobat totes grogas las rosas del meu amor y après he vist que fugias duýnten mas il·lusions.

MARTINET.

**

—¡Pepet!

—Que mana, Senyor!

—Demá cridam á las quatre en punt que haig de marxar y tinch pó que 'l carril me deixi.

—Está mol bé Senyor Arturo; aixís que sentiré que vosté toca la campaneta 'm llevaré á cridarlo.

**

Una dona m'agastadora es un canti d'oli que vessa; pus no sols pert lo que gasta, sino que fá malbé tot lo que toca.

CÓSSAS.

—¿Qué sabria dirme perquè alguns periódichs de Barcelona busan contra 'ls busos, avans de sentirlos busar?

—Si vòl que li digui la veritat, jo crech qu'es d'enveja perquè 'ls busos venen á pendrels l'empleo de busons.

**

Hi ha trossos de carrer per Barcelona que á un li recordan mes aviat que 's pot trencar la nou del coll, que no que hi hagi rifas per la recomposició dels empedrats.

**

¡¡¡ Bom !!!..... ¡¡¡ bom !!!.....

Ab molt sentiment anunciem als nostres lectors que no habem pogut assistir al casament del Rey que vá rabiá ab la Primpesa Micomicona verificat ja á horas d'ara en Cap puesto, capital de Fora del mapa, á qual objecte habiam rebut una atenta y segura servidora invitació de dits il·lustres personatjes. ¡Nosaltres si que 's tractem ab gent d'upa!

XARADA.

Quant veig la tersa y primera en magnífich prima y dos, perquè no 's taquí, l'aparto de dessota lo meu tot.

ENDEVINALLA.

Puch ser d'estany, y serveixo per fer de dos coses una; soch també de carn y ossos y així ma sort es molt dura.

PROBLEMA ANAGRAMÁTICH.

T G E I R L L.

En aquestas sis lletretas, lector meu, has de trobar lo que 't sol amohinar per fora, á las vespradetas; un aliment dels millors, lo que pots pendre al café, un home que no val ré y la fi de molts traidors.

GEROGLÍFICH.

La	La			Re	Kr
D. ⁿ		A A a	Lo 1000	Lo Re	Nofí Kr i.
La	La			Re	Kr

Las sol·lucions al número següent.

SOL·LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL NÚMERO ANTERIOR.

Al que acopi de pensá no descifrá la xarada, que ho miri un altre vegada y veurá que 's picamá.

La resolució del problema anagramátich, es:

Ca.
Mi.
Casa.
Camisa.

L'animal que aquell Senyor vol trobar, de bon segur sens perjudici d'un altre, que podrá ser lo puput.

GEROGLÍFICH DEL NUMERO ANTERIOR.

Deu los guard'.

E. R. — ANTON VENTURA.

Barcelona.—Imp. de M. Gonzalez, Puerta Nueva, núm. 30.—1867.